

Gemeente van Christus,

Op Startzondag heeft collega Glismeijer een begin gemaakt met de Filippenzenbrief. Vandaag een tweede preek in een serie van 8 over deze brief.

"En ik wil dat u weet broeders dat wat er mij is gebeurd" Wat is er gebeurd? Paulus zit in de gevangenis, "..dat u weet broeders dat wat er mij is gebeurd veeleer tot de bevordering van het evangelie heeft gediend". Wat opvalt, is dat Paulus het niet heeft over wat er is gebeurd maar over de bevordering van het evangelie. Daarmee zitten we meteen in het hart van dit gedeelte. Het belangrijkste voor Paulus is niet de omstandigheden waarin hij verkeert en hoe moeilijk die zijn maar dat het evangelie voortgang heeft. Dat is eigenlijk al gelijk een goede spiegel voor ons. Wij kunnen heel druk zijn met onze omstandigheden – en die kunnen heel moeilijk zijn – maar hoe druk zijn we met de vraag of het evangelie invloed heeft op mensen, op jezelf en mensen die we kennen en *nieuwe* mensen bereikt? Wat weegt nu het zwaarste? Voor Paulus is dat wel duidelijk.

"zodat in het hele gerechtsgebouw en aan alle overigen bekend is geworden dat ik een gevangene ben om Christus' wil" Het hele gerechtgebouw wordt hier vertaald. Een andere mogelijke vertaling is de hele paleiswacht. En dan wordt bedoeld de zogeheten Pretoriaanse garde, elitetroepen van de keizer. Aangenomen dat Paulus in Rome gevangen zit. En wordt ook andere opties genoemd. En qua tijd zou dat zijn zijn tussen 60–62 nC.

En blijkbaar is heel die paleiswacht bekend geworden met het evangelie. Je moet je even voorstellen, Paulus wordt steeds afgelost door verschillende wachten. En blijkbaar spreekt hij met al die bewakers over het evangelie. En als hij wordt voorgeleid om verhoord te worden, spreekt hij over het evangelie. En dat evangelie is ook *aangeslagen* want in H4:22 schrijft hij aan de gemeente van Filippi al de heiligen groeten u en vooral die van het huis van de keizer zijn.

Het is bekend geworden zegt Paulus dat ik een gevangene ben om Christus' wil. Ze weten dat ik hier ben vanwege Christus. Ze weten dat ik een christen ben. Hoe is dat voor jou? Weten ze dat op je werk? Of houden we dat een beetje voor onszelf? En dan zeg ik erbij, ik heb als ds. makkelijk praten..

Paulus is er vol van dat juist die gevangenschap leidt tot verbreiding van het evangelie. Dat het in de boeien geslagen zijn geen obstakel vormt en daarmee een beproeving zou zijn geworden voor zijn roeping.

Zo kan het ook voor ons zijn. Je weet je geroepen bijvoorbeeld in het kerkenwerk. Je gaat aan de slag maar je ervaart tegenslag en toch betekent dat niet einde van je roeping.

Of een ander voorbeeld, het kan zijn dat je in omstandigheden komt waar je niet aan gedacht had. En dat juist op die plek God je wil zegenen. We hebben dat eerder gezien ook iemand die in de gevangenis terecht kwam, Jozef maar God wilde hem zegenen. Je moet bij voorbeeld in het ziekenhuis worden opgenomen en er blijkt zomaar een mooi gesprek te ontstaan met iemand op de ziekenzaal.

En niet alleen intern bij de Romeinse bewakers ziet Paulus een effect maar ook daarbuiten. Zoals hij schrijft "dat het merendeel van de broeders in de Heere door mijn gevangenschap vertrouwen heeft gekregen om het Woord nog overvloediger onbevreesd te durven spreken". Die houding van Paulus en wat daar gebeurt in de gevangenis dat werkt aanstekelijk op de gelovige christenen in Rome die daarover horen.

Zo zou het ook bij ons kunnen functioneren. Als we getuigenissen horen van de vervolgte kerk, hoe mensen juist in moeilijke omstandigheden toch vasthouden aan God. Het gebeurt dat christenen die gevangen worden gezet in de gevangenis met anderen spreken over Jezus. Zegt dat ons iets? De gemeente van Rome kreeg meer vrijmoedigheid. Blijkbaar spreekt die vrijmoedigheid niet vanzelf toen al niet. Ook wij hebben denk ik last van gebrek aan vrijmoedigheid. En dan kan het ons helpen dat we weten dat het toen al speelde. Maar het kan ons ook helpen als we van mensen horen die openlijk durven uitkomen voor Christus. Die zich niet schamen voor Hem, die zich niet schamen voor het feit dat ze geloven. Zulke stemmen horen we gelukkig in de media, in de sociale media..

De verkondiging van Christus die wordt gedaan door de broeders over wie Paulus schrijft maakt hem blij. Daarover verblijdt ik me, vs. 18. De brief aan de Filippenzen wordt wel de brief van de blijdschap genoemd. Bijzonder als je dus bedenkt dat hij gevangen zit. Maar dat bepaalt en tempert dus niet zijn blijdschap Het woord "blijdschap" komt wel 16x voor in de hele brief.

Hij is blij als Christus wordt verkondigd, als Christus wordt grootgemaakt (vs. 20). Hij verlangt daarnaar "overeenkomstig mijn reikhalzend verlangen" (20) staat er. Wat is jouw diepste verlangen? Dat ik een gelukkig leven heb. Dat ik een lang leven mag hebben. Nou voor Paulus is een gelukkig leven als Christus wordt grootgemaakt. Zo is hij gericht op de glorie van Christus. Dat hij zelfs zijn eigen situatie ondergeschikt vind. Is het niet bijna een omkering van hoe wij vaak denken? Is het bij ons ook Christus voor en Christus na?

Hij verlangt ernaar dat Christus zal worden grootgemaakt in mijn lichaam zegt hij, of het nu door het leven is door de dood. Door het leven, als hij weer vrij mag komen en door mag gaan met het verkondigen van Christus of door de dood, als Paulus veroordeeld zal worden door de Romeinse rechtbank en zal moeten sterven en daarmee zal laten zien dat hij bereid was te sterven voor Christus.

Dat verlangen heeft hij dat niets zal verhinderen dat Christus wordt grootgemaakt of dat nu levend is of dood. Hij hoopt dat hij in geen enkel opzicht beschaamd zal worden. Dat wil zeggen, hij hoopt dat er niets zal zijn dat het grootmaken van Christus in de weg staat. En daarvoor heeft hij het gebed nodig van de gemeente in Filippi schrijft hij (19).

In het begin van H1 lezen we dat Paulus bidt voor de gemeente, collega Glismeijer stond op de Startzondag stil bij het danken en bidden voor de gemeente, voor elkaar, zoals vs. 4: "in elk gebed van mij voor u allen bid ik altijd met blijdschap" zegt Paulus maar ook bidt Paulus (9) "dat uw liefde nog steeds overvloediger wordt in kennis en alle fijngevoeligheid" Hij bidt dus om de groei van het geloof van de gemeente waardoor uiteindelijk Christus wordt grootgemaakt. En zo'n gebed vraagt hij nu ook aan de gemeente voor hem. Voor zijn werk, zijn bekendmaken van Christus daar in die gevangenis.

Voor Paulus is het dus een wisselwerking, hij bidt voor de gemeente maar hij heeft ook de gemeente nodig om voor hem te bidden. Nu, dat geldt ook voor ons. U mag verwachten dat een voorganger, dat ambtsdragers bidden voor de gemeente, doen we dat ook? maar ook heeft een voorganger, heeft het kerkenraad nodig dat u voor hen bidt, voor hun werk. Zo zijn we op elkaar aangewezen, zo zijn we aan elkaar gegeven. En het is altijd weer bemoedigend om te horen dat er voor mij bv. gebeden wordt. En de spits van dat gebed is dus dat Christus wordt grootgemaakt. Dat willen we voor ogen blijven hebben met elkaar.

En dan komen we bij het vers dat er helemaal uitspringt, vs. 21: "Want het leven is voor mij Christus en het sterven is voor mij winst".

Het leven is voor mij Christus, nu dat is Paulus ten voeten uit. Is dat altijd zo geweest? Nee integendeel. Maar hij is gegrepen door Christus Jezus zo schrijft hij in H3. En dat is bij Paulus nogal in-grijpend geweest. Hij is omgeturnd. En hij is helemaal vol van Christus. In H2 zal hij schrijven over Christus dat Hij zichzelf vernederd heeft en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja tot de kruisdood.

En dan komen we natuurlijk bij het hart van de zaak in deze dienst. Paulus is geraakt dat Christus zich voor hem heeft gegeven tot in de dood. En daarom wil Paulus zijn leven dat hij te danken heeft aan het sterven van Christus aan Hem toewijden.

Het leven is voor mij Christus. Wat hebben wij nodig om dat ook zo te voelen, te weten? Als we ons realiseren wat Hij voor ons heeft overgehad. Het leven is voor mij Christus. Ja want zonder Hem was ik nog in mijn zonden en had ik dus geen toekomst.

Het leven is voor mij Christus. Nou dat is een nogal een uitspraak. Het leven is voor mij.., mijn werk. Zo kan het zijn feitelijk. Daar zijn we druk mee, Daar offeren we misschien ons lichaam aan op daar hangen we ons leven aan op, onze identiteit..

Mijn leven is voor mij.. voor jou? Uitgaan en feesten bleek in deze coronatijd heel belangrijk te zijn voor sommigen.

Het leven is voor mij.. als ik maar gezond ben, dat is het belangrijkste. Nou dat hoor ik wel vaak zeggen. En ik begrijp dat wel, want als je zelf gezond hebt besef je niet half hoe belangrijk dat is. Maar toch het belangrijkste in het leven is zelfs niet of je gezond bent. Paulus die moest nogal wat verduren, zo goed was hij er niet altijd aan toe.

Het leven is voor mij Christus. Hij moet bovenaan staan en dan volgt er een hele tijd niets en dan komen al die andere dingen in ons leven die ook belangrijk zijn. Maar Hij staat op eenzame hoogte. Heeft hij die plaats?

Want het leven is voor mij Christus. Als dat zo is, als je op Hem georiënteerd bent, volgt vanzelf ook wat daarna volgt "en het sterven is voor mij winst". Hoe kan Paulus dat zeggen? Sterven is winst omdat Christus als de Opgestane altijd leeft en als je op Hem gefocust bent zul je *met Hem* voor altijd leven.

Sterven is winst, want dan ben je bij Hem. Wow, dat is heel kort gezegd dat is de kern, en dat geeft aan die warme relatie met Christus. Dan ben jij bij Hem. Leeft dat bij ons? Leeft dat niet veel te weinig, die blik naar de toekomst. Dat verlangen naar *Hem*. Bij Christus zijn (23) dat is verreweg het beste.

Ik heb de begeerte om heen te gaan zegt hij. Is dat nu iets wat iemand zegt die levensmoe is? Die Paulus daar in de gevangenis ziet het niet meer zitten? Nee hoor, hij ziet het wel zitten, hij is blij vanwege de voortgang van het evangelie. Hij is helemaal niet levensmoe, hij is vol energie om heel de wereld over Christus te vertellen.

Dit wordt niet gezegd door iemand op een sterfbed. Dan zou je nog kunnen denken, ja dat kan ik wel begrijpen dat iemand dat zegt. Dat iemand toe is aan rust en een einde van het lijden na een langer of korter leven en iemand dan verlangt naar Christus. Maar hier gaat het om iemand in de kracht van zijn leven en toch zegt hij, ik zou liever willen sterven. Wat is zijn geheim?

Christus die hem gered heeft voor altijd is voor hem alles geworden. Het leven is voor mij Christus. Is dat ook jouw geheim? Wat vind jij belangrijk in het leven? Wat geeft jouw leven zin? En dat kan natuurlijk van alles zijn en daarin speelt ook werk en studie, daarin speelt ook hobby en spullen, daarin speelt gezondheid en leuke dingen doen en vriendschappen hebben een rol. Ja een rol, maar de hoofdrol wie heeft die?

Voor Paulus draait het leven om Christus en het andere is relatief. En dat kan ons helpen. Al die dingen die ook weer voorbij gaan, waar je zo druk over kunt maken, zijn uiteindelijk niet het belangrijkste. En waar kun je je al niet druk over maken en bezorgd over zijn?

Als we morgen ons werk weer oppakken, en het dagelijks leven ingaan laten we dan vasthouden het leven is voor mij Christus. Als er van alles wat je op afkomt, de mails, je appjes, als je te maken kan hebben met lastige dingen, we hoeven ons daarin niet helemaal te verliezen, laten we bedenken het is allemaal relatief. Het gaat om Christus. Dat kan je rust geven in de drukte en drukdoenerij soms ook van het leven.

Het leven is voor mij Christus. En het sterven is voor mij winst. Dat laatste is geweldig om te weten. Je wint ermee als je eenmaal sterft. Wat een geloof! Maar dat is zekerheid die het geloof je biedt. Als jouw leven draait om Christus.

Maar zegt Paulus blijf ik leven in het vlees, dan betekent dit voor mij vruchtbaar werk en wat ik verkiezen zal weet ik niet want ik word door twee gedrongen: ik heb de begeerte om heen te gaan en bij Christus te zijn, want dat is verreweg het beste, maar in het vlees te blijven is noodzakelijker voor u.

Met dat laatste bedoelt hij, dan kan ik bij u het evangelie van Christus verder ingang doen vinden in de gemeente.

Het maakt dus niet uit of ik blijf leven of sterf. Wat staat die man ontspannen in het leven. Zouden wij dat hem na durven zeggen. Hij geeft het over aan God. En dan is het goed.

En zolang hij hier op aarde is heeft hij dus vruchtbaar werk te doen. Zien we dat ook zo dat zolang we hier op aarde zijn we werk mogen doen dat er toe doet. Misschien ervaren we het wel eens anders, maar Paulus ziet dat zijn werk vruchtbaar werk mag zijn. Ook is het al relatief in het licht van de eeuwigheid daarom is het nog wel belangrijk, zolang God het hem dat geeft te doen vindt God het belangrijk, het is iets wat Hij wil zegenen. Kan ons ook helpen om het zo te zien. Alles! dus zien vanuit het perspectief van het geloof.

We gaan naar het slot van dit gedeelte toe, Paulus verwacht dat hij zal blijven leven en zegt hij dan "bij u allen zal blijven tot uw vordering en blijdschap van het geloof".

Hier weer dat woord "blijdschap", dat kenmerkende woord van de Filippenzenbrief. Ondanks dat Paulus in de gevangenis ziet. Het is wel belangrijk om die blijdschap van het geloof te ervaren. Is dat ook altijd zo voor ons? Is het geloof nog iets wat ons blij maakt? Of moet het dat weer opnieuw worden. Paulus is vol passie voor Christus, mag het naar ons overspringen.

Er staat dus "tot uw vordering en blijdschap van het geloof". De blijdschap komt ook op vanuit die vordering. Vanuit het groeien in het geloof ontstaat die blijdschap. Het is niet zomaar een blij geloof maar als je die blijdschap van het geloof wilt ervaren heeft dat te maken met een toename in het kennen van Christus. Misschien herkennen we dat ook wel hoe meer je groeit in het geloof, hoe dichter je verbonden bent aan Christus, hoe meer je de blijdschap in het geloof mag ervaren.

En Paulus is er dus erg gericht op dat de gemeente van Filippi zal groeien in het geloof. Dat hoorden we eerder in de vz. 9-11 dat hij daarvoor bidt "En ik bid u dat uw liefde nog steeds overvloediger wordt in kennis en alle fijngevoeligheid, opdat u kunt onderscheiden wat wezenlijk is, opdat u oprecht bent en zonder aanstoot te geven tot de dag van Christus, vervuld met vruchten van gerechtigheid"

En zometeen gaat hij daar ook een paar harde noten over kraken, dat we meer liefde voor elkaar zullen hebben, dat de een zich niet boven de ander zal verheffen, dat er meer aandacht zal zijn voor nood die is er in de gemeente, dat we de dingen zonder klagen zonder doen. Ds. Gertjan Glismeyer zal ons daar ongetwijfeld in meenemen in de volgende preek over de Filippenzen.

Paulus wil dat de gemeente verder zal groeien in het geloof. Hij wil dat het evangelie dieper wortel zal schieten. Dat de gemeente met hem zal zeggen voor ons is het leven Christus. Hij is onze focus, Hem hebben we lief want Hij heeft ons eerst liefgehad. We willen gemeente zijn zoals Christus dat ziet. Door Hem willen we ons leven laten bepalen. We willen eens bij Hem zijn.

Toename in geloof. Opdat Christus verheerlijkt wordt, zoals hij zegt: "opdat uw roem in Christus Jezus overvloedig is". Dat hoorden we al eerder, dat verlangen dat Christus wordt grootgemaakt. Laten we daarop gefocust zijn, persoonlijk en als gemeente.

Amen.